

HỒI 158

Cải Huyệt Hoán Mạch

Khẩu Trọng và Bạt Phong Hàn ngẩng đầu lên dõi nhìn, dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo của vầng trăng và vô vàn tinh tú, bóng hình quen thuộc của Từ Tử Lăng lớn dần, lớn dần, cả hai vội vàng vận công chuẩn bị tiếp ứng. Trong tiếng y phục phấp phật, Từ Tử Lăng rơi đến cách đầu hai người chừng ba trượng thì đột nhiên lộn nhào, giảm dần tốc độ như có kỳ tích, rồi ung dung hạ thân xuống đất, phiêu diêu như một chiếc lá, rồi lão đảo lắc khẽ người, suýt chút nữa thì ngội bịch xuống đất.

Khẩu Trọng và Bạt Phong Hàn tròn mắt lên nhìn gã. Vách núi này tuy không phải cao lắm, nhưng từ dưới chân lên tới đỉnh ít nhất cũng phải hơn ba mươi trượng, cả hai đều tự biết nếu mình nhảy xuống từ trên đó, tuy không đến nỗi ngã chết, nhưng ít nhiều cũng có chút chấn thương, làm sao cũng không thể giống như Từ Tử Lăng vừa nãy được.

Hai người mới phóng tới thì Từ Tử Lăng đã đi trước một bước, nhún chân phi thẳng vào rừng. Cả hai lập tức hiểu ra, vội vàng đuổi theo, chạy một mạch hơn hai chục dặm đường, ba người mới dừng lại trong khu rừng rậm dưới chân một ngọn núi.

Từ Tử Lăng xòe tay trái ra, mỉm cười nói: "Xem này! Lạn Tương Như chính vì thứ này mà được danh truyền thiên cổ đấy!".

Khẩu Trọng và Bạt Phong Hàn tròn mắt lên nhìn bảo bối trong tay Từ Tử Lăng.

Khẩu Trọng đưa tay cầm lên: "Ồi! Mẹ ơi, sao mà nóng thế!".

Từ Tử Lăng ngăn người nói: "Làm gì có lý đó, rõ là lạnh như tảng băng vậy mà".

Khẩu Trọng đưa Hòa Thị Bích cho Bạt Phong Hàn xem: "Huynh làm người công chứng xem, rốt cuộc là nó nóng hay lạnh?".

Bạt Phong Hàn cẩn thận đón lấy bảo vật, quan sát kỹ lưỡng hoa văn bên trên rồi nói: "Hán tự thông thường thì ta còn đọc được, nhưng tám chữ như vẽ bùa này là gì, các người thử nói xem?".

Khấu Trọng nhồm lên quan sát rồi lắc đầu nói: “Đây là điều hình triện văn, chỉ có Vương Thông may ra mới đọc nổi. Lão Bạt à, hiện giờ ta chỉ muốn huynh nói xem cái thứ này nóng hay là lạnh thôi, không phải bảo huynh nghiên cứu xem bên trên nó khắc chữ gì đâu”.

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: “Hiện giờ ta cảm thấy trong lòng rất bình lặng, vô cùng thư thái, có thể thấy rằng truyền thuyết nói Hòa Thị Bích có công năng an thần trấn khí không sai chút nào”.

Từ Tử Lăng đưa tay vuốt nhẹ lên những văn tự khắc trên bảo ngọc, dịch đầu ngón tay thuận theo những đường nét của hai chữ đơn giản nhất trên đó: “Hai chữ này dù không biết cũng có thể đoán ra được, có lẽ là “thiên” thì phải? Thật kỳ lạ, vừa rồi thứ quý quái này còn làm ta cảm thấy khó chịu muốn chết đi được, hiện giờ sao lại khiến ta tâm bình khí hòa thế này”.

Khấu Trọng cũng đưa tay ra sờ thử: “Hai chữ đầu có lẽ là “thọ mệnh” còn hai chữ sau cùng này chắc là “vĩnh xương”... hà! thọ mệnh như thiên, cái gì vĩnh xương, chỉ có hai chữ này không biết thôi, hà hà chúng ta hợp lại cũng bằng sáu phần lão Vương Thông đó rồi?”.

Bạt Phong Hàn từ đầu vẫn tập trung tinh thần vào miếng bảo ngọc đặt trong lòng bàn tay, song mục xạ ra những tia nhìn kỳ lạ: “Hiện giờ hai người cảm thấy nó nóng hay là lạnh?”.

Khấu Trọng đáp: “Đương nhiên là nóng rồi!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Tại sao lại có chuyện này chứ? Thử hỏi xem trên đời này có thứ bảo thạch nào nóng không?”.

Ánh mắt hai gã đều liếc sang phía Bạt Phong Hàn, đợi chờ câu trả lời của ỹ.

Gương mặt Bạt Phong Hàn đột nhiên sáng bừng lên: “Ta chưa từng thấy qua chất ngọc kỳ lạ như vậy bao giờ, trong hàn có nhiệt, trong nhiệt có hàn, bên trong lại ẩn chứa một năng lượng vô cùng vô tận nữa. Nếu chúng ta có thể lấy nó làm của mình, tịnh tâm tu luyện, nhất định sẽ có thu hoạch bất ngờ”.

Khấu Trọng cười khố nói: “Vấn đề là cả đám ni cô ở Từ Hàng Tịnh Trai và hòa thượng trong Tịnh Niệm Thiền Viện cũng vô phương với nó, chúng ta có thể làm gì đây?”.

Từ Tử Lăng thần nhiên nói: “Ta có cách, nhân lúc trời còn chưa sáng, chúng ta lập tức bắt tay tiến hành, hy vọng có chút thu hoạch. Nếu không thể tăng cường công lực trong thời gian ngắn, e rằng ngày mai sẽ khó khăn lắm đấy”.

Ba người tìm được một chỗ kín đáo trên đỉnh ngọn núi cách Tịnh Niệm Thiền Viện chừng năm mươi dặm, ngồi xuống xung quanh một tảng đá lớn khá bằng phẳng, Hòa Thị Bích được đặt giữa tảng đá, phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ trong màn đêm tối tăm lạnh lẽo của lúc trước bình minh, khiến người ta có cảm giác siêu phàm thoát tục lạ thường.

Bạt Phong Hàn nghe Từ Tử Lăng kể lại chuyện vào trong đồng điện trộm báu rồi hân hoan nói: "Tình trạng của Tử Lăng các bậc tiền hiền sớm đã nhắc tới rồi, được gọi là thoát thai hoán cốt hoặc tẩy tủy dịch cân, kỳ thực chỉ là cường hóa khả năng chịu đựng của kinh mạch, khiến dung lượng chân khí tăng lên gấp bội, tăng nhanh tốc độ hành tẩu của khí kinh mà thôi. Xem ra thì tạo hóa vừa rồi đã đặt ra cơ sở để sau này Tử Lăng trở thành cao thủ tuyệt đỉnh đó. Thông thường quá trình này phải cần một khoảng thời gian dài không ngừng khổ luyện và phấn đấu, vậy mà người chỉ cần chưa đầy một khắc thời gian, quả thực là kỳ sự chưa từng thấy trong lịch sử võ lâm".

Khấu Trọng cả mừng hỏi: "Vậy có phải là Tiểu Lăng đã công lực đại tiến không?".

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Công lực có lẽ tăng lên chút ít, có điều vẫn cần phải khổ luyện thời gian dài, nhưng thế này cũng đã không phải tầm thường rồi. Nên biết rằng sức chịu đựng của con người đều có giới hạn nhất định, cũng giống như một cái thùng gỗ vậy, chỉ có thể chứa một lượng nước nhất định. Sau khi kinh mạch được thay đổi, Tử Lăng đã từ một cái thùng nước biến thành một hồ nước sâu không thấy đáy rồi, sau này chỉ xem hắn có thể hấp thu được bao nhiêu nước thôi".

Từ Tử Lăng khâm phục thốt lên: "Cảm giác của ta đúng là như vậy, Phong Hàn huynh suy đoán thật chính xác".

Khấu Trọng hít sâu một hơi khò: "Hiện giờ phải động thủ với cái bảo bối này thế nào đây?".

Bạt Phong Hàn cũng chau mày nói: "Chúng ta có nên đợi cho bảo ngọc bộc phát mạnh nhất rồi mới ra tay hút năng lượng bên trong không?".

Từ Tử Lăng vỗ ngực nói: "Chuyện đó không cần thiết, hơn nữa lại rất nguy hiểm, lẽ nào ta cũng phải toàn lực đánh hai người một trượng sao?".

Khấu Trọng gật đầu nói: "Ta hiểu rồi. Tiểu Lăng có thể nói những điều người tâm đắc cho lão Bạt nghe, ta đi xung quanh cảnh giới, không chừng có người nấp ở gần đây mà cũng không biết".

Sau khi Khấu Trọng đi, Từ Tử Lăng liền mỉm cười nói: “Chiều nay chúng ta học lên được của Loan Loan, chính là dồn chân khí vào trong sinh tử khiếu môn ở bên dưới Khí Hải huyệt, để không còn một chút chân khí nào lưu chuyển trong kinh mạch nữa, như vậy thì có thể trùng diễn lại tình hình vừa rồi xảy ra với ta, và hút được năng lượng của Hòa Thị Bích.

Bạt Phong Hàn trầm mặc hồi lâu, thở dài nói: “Đến giờ ta mới hiểu được cái gì là huynh đệ sinh tử chi giao, nếu đổi lại là bất kỳ kẻ nào khác, không tìm đủ mọi cách để độc chiếm bảo vật mới lạ đấy. Nhưng hai người lại coi như ăn cơm uống rượu vậy, chẳng hề tiếc rẻ, chỉ riêng bụng dạ này đã khiến Bạt Phong Hàn ta phải khâm phục sát đất rồi”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Cái này gọi là có phúc cùng hưởng mà!”.

Tiếp đó lại giải thích tỉ mỉ cách vận khí hành công cho y nghe. Lúc này Khấu Trọng cũng quay lại, ba người ngồi xếp bằng, Từ Tử Lăng ngồi trước, Khấu Trọng ngồi sau cùng, Bạt Phong Hàn ở giữa, người trước đặt tay lên hậu tâm của người sau, còn Từ Tử Lăng thì nắm lấy Hòa Thị Bích.

Từ Tử Lăng hít sâu vào một hơi thanh khí: “Bắt đầu đi!”.

Đoạn lập tức vận công, nơi gan bàn chân bên phải lập tức nóng bừng, chân khí quán chú toàn thân, đẩy vào bên trong Hòa Thị Bích.

Bảo vật liền sáng bừng lên, dị quang lấp lánh.

Ba người cùng run lên một lượt, như chạm phải điện.

Đó là một cảm giác mãnh liệt không thể nói thành lời.

Giống như Hòa Thị Bích có sự sống vậy, phóng ra những luồng dị lực kinh hồn xâm nhập vào đầu óc và nội thể của cả ba, những cảnh tượng kỳ quái và lạ lẫm lần lượt hiện ra, khiến ba người khó chịu muốn phát điên, cơ hồ như chìm đắm trong cơn ác mộng không thể nào thoát ra được.

Chân khí từ Trường Sinh Quyết của Từ Tử Lăng đã kích phát sự cuồng bạo của năng lượng bên trong Hòa Thị Bích.

Lúc này đã thành thế cưỡi hổ, muốn ngưng cũng không xong, ba người chỉ có một đường duy nhất là tán phát khí kinh toàn thân, cố giữ một chút linh quang ở Tổ Khiếu, kiên trì chống chọi.

Đầu tiên là Từ Tử Lăng cảm thấy luồng dị năng của Hòa Thị Bích tăng lên gấp bội không ngừng đổ dồn vào chuồng tâm gã như ngựa thoát cương, rồi tiếp tục chảy vào những đạo kinh mạch nhỏ đi khắp nội thể.

Từ Tử Lăng đầu ngờ lại có tình trạng này, nhưng cũng lập tức hiểu ra chuyện này có liên quan đến việc kinh mạch mình được cường hoá, khí huyết toàn thân như ngưng đọng lại, hàn khí trong Hòa Thị Bích lại không ngừng tăng lên, liên miên bất tuyệt.

Bạt Phong Hàn cũng lập tức phát giác dị dạng, biết Từ Tử Lăng đã hoàn toàn không thể khống chế được dị năng của Hòa Thị Bích, trong nháy mắt y đã phải đối diện với quyết định đau đớn nhất từ khi sinh ra đến giờ. Giả như dịch tay khỏi bồi tâm lạnh tựa băng tuyết của Từ Tử Lăng, y sẽ lập tức an nhiên vô dạng thoái lui, nhưng Từ Tử Lăng thì khẳng định hồn du địa phủ. Còn nếu y làm theo cách của Từ Tử Lăng truyền thụ, kết quả rất có thể sẽ giống như cây thiền trượng con queo của Bất Si, tự mình hy sinh để nhận lấy trọng kích này.

Bạt Phong Hàn nghiêng răng, vận công hút mạnh.

Hàn khí đổ vào thân thể Bạt Phong Hàn như thác lũ. Chỉ thấy y ọc lên một tiếng, thổ ra hai búng huyết, máu nhuộm đỏ của đầu, tóc, lưng Từ Tử Lăng, cảnh tượng đáng sợ vô cùng.

Kinh mạch hai người như nối liền với nhau.

Một chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Lúc luồng dị khí chảy vào chuồng tâm y, vẫn lạnh đến thấu xương, nhưng đột nhiên lại biến thành một luồng khí lưu vừa nóng vừa lạnh xoắn lấy nhau, giống như hàng trăm ngàn con chuột chũi tinh nghịch đang không ngừng đào bới khắp nơi trong các kinh mạch của y. Kỳ quái nhất là cổ hàn khí dường như mạnh hơn nhiệt khí rất nhiều.

Với ý chí kiên nghị của Bạt Phong Hàn, cũng xem chút nữa không nhịn nổi mà buột miệng rên lên.

Huyết mạch toàn thân sôi trào, kinh mạch như muốn nổ bung ra, cảm giác đau đớn thống khổ ấy vượt quá cực hạn chịu đựng của bất kỳ người nào. Luồng dị lực của Hòa Thị Bích sau khi đi qua cơ thể Từ Tử Lăng, tự nhiên xoay chuyển theo phương xoáy ốc, sức phá hoại tăng lên gấp bội.

Khấu Trọng ở phía sau thấy Bạt Phong Hàn thổ huyết, tiếp đó lại thấy hai người run lên bần bật, bối tâm Bạt Phong Hàn lúc lạnh lúc nóng, trong lòng biết ngay có chuyện chẳng lành.

Có điều gã vẫn chưa trải qua thống khổ như Bạt Phong Hàn.

Khấu Trọng không cần nghĩ ngợi, vội toàn lực hút hết luồng chân khí quái dị đang chạy loạn trong người Bạt Phong Hàn.

“Phụt!”.

Khấu Trọng cũng há miệng phun ra một búng máu tươi, luồng chân khí nóng như dung nham chảy cuộn cuộn khắp các kinh mạch toàn thân gã. Trong sát na ngắn ngủi, Khấu Trọng biết vận mệnh của cả ba đều nằm cả trong tay mình.

Giả như gã để luồng dị khí này chinh phục, cả ba sẽ chỉ có một kết cục duy nhất, đó là toàn thân kinh mạch vỡ nát mà chết. Gã buộc phải đẩy luồng dị khí này ngược trở lại nội thể của Bạt Phong Hàn, rồi để y đẩy về cho Từ Tử Lăng, cuối cùng Từ Tử Lăng sẽ trả lại vào miếng ngọc đáng sợ trên tay gã, tạo thành một vòng tuần hoàn không đứt.

Lúc này kinh mạch ba người nối liền với nhau không chút trở ngại.

Ý niệm vừa nảy sinh, hàn khí tụ lại trong Khí Hải huyết của Khấu Trọng toàn lực đẩy ra, đón lấy luồng nhiệt khí đang đổ dồn vào kinh mạch.

“Ầm!”.

Thần kinh ba người như bị kéo căng ra hết cỡ, há miệng phun ra một búng máu.

Bạt Phong Hàn cảm thấy một luồng kinh khí vừa nóng vừa lạnh cuộn cuộn đẩy ngược vào qua bối tâm, nhưng lần này lại không còn cảm giác lạnh buốt như trước nữa, mà hàn nhiệt điều hoà, dễ chịu hơn trước rất nhiều, hiển nhiên là sức phá hoại đã giảm đi đáng kể. Y vốn tưởng mình khó thoát khỏi cái chết, nào ngờ đột nhiên lại thấy sinh cơ, tinh thần phấn chấn, nhân đã chuyển kinh khí về Đan Điền, rồi thông qua các kinh mạch trả về nội thể Từ Tử Lăng.

Kinh mạch vốn đã kết băng của Từ Tử Lăng lập tức cảm thấy ấm áp đôi phần, hồi phục lại sinh cơ, vội vàng dĩ ý hành khí, Dũng Tuyền huyết dưới lòng bàn chân phải nóng bùng lên như lửa, cảm giác lan tỏa khắp châu thân, đồng thời đẩy hàn khí về khởi nguồn của nó là miếng Hòa Thị Bích mà gã đang nắm chặt.

Khẩu Trọng ở phía sau cùng không ngừng kích phát hàn khí ở Thiên Linh Huyệt, tận lực trung hòa luồng nhiệt lưu trong cơ thể.

Chuyện kỳ dị hơn lại xảy ra.

Hòa Thị Bích không ngừng sáng lên, như trắng sáng trên trời, hào quang lấp lánh, nguy dị cực kỳ.

Luồng khí lưu kỳ dị cứ không ngừng chảy trong kinh mạch ba người, từ băng hàn chuyển thành hàn nhiệt giao lưu, khi vào đến nội thể Khẩu Trọng thì hóa thành nhiệt kinh, đồng thời chuyển động càng lúc càng nhanh, dần dần thoát khỏi sự khống chế của ba người, tuần hoàn lặp đi lặp lại, không hề có chút dấu hiệu nào là sẽ dừng lại.

Huyệt Dũng Tuyền nơi gan bàn chân Từ Tử Lăng nóng bùng bùng, còn Thiên Linh huyệt của Khẩu Trọng lại lạnh toát. Trong tình hình bình thường, hai gã tuyệt đối không thể chịu đựng nổi sự biến đổi thoát nóng thoát lạnh này, nhưng giờ đây lại cảm thấy càng lạnh càng tốt, càng nóng càng hay.

Ảo tượng trong đầu hiện ra rồi lại biến mất, kỳ cảnh vô cùng vô tận.

Sau mấy vòng tuần hoàn, luồng khí lưu hàn nhiệt trong cơ thể Bạt Phong Hàn đã dần dần cân bằng. Bạt Phong Hàn đi ngàn dặm đường, kiến đa thức quảng nhưng cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tóm lại là chân khí từ phía Từ Tử Lăng truyền ra là hàn khí, vào cơ thể y liền biến thành hàn nhiệt lưu, nhưng thiên về hàn, nhưng sau khi đi qua cơ thể Khẩu Trọng, lại biến thành thiên về nhiệt. Điều duy nhất y phải làm và có thể làm là tìm đủ cách khiến cho hai cỗ khí lưu hàn nhiệt ấy trở nên cân bằng. Do hai luồng khí lưu hàn nhiệt không ngừng giằng co, Bạt Phong Hàn lúc này giống như một người đang đi trên dây, phải tập trung toàn bộ tinh thần giữ thăng bằng, nếu không sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

Bấy giờ Từ Tử Lăng đã có thể vận động chân khí bản thân, chỉ là không có năng lực ngắt đoạn luồng hàn khí khổng lồ đang không ngừng đổ dồn vào nội thể mình mà thôi. Cũng may là mạch có chia làm âm và dương, hàn khí của Hòa Thị Bích vào từ dương mạch, chảy về chưởng tâm của Bạt Phong Hàn, còn luồng khí Bạt Phong Hàn đẩy ngược trở lại vào cơ thể gã lại truyền vào Hòa Thị Bích qua âm mạch.

Mỗi lần khí lưu tuần hoàn, kinh mạch ba người dường như lại nở ra một chút.

Sau một hồi chuyển động mỗi lúc một nhanh, luồng khí lưu bất chợt lại chậm dần, cứ như vậy từ chậm chuyển nhanh, từ nhanh chuyển chậm, không biết đã bao nhiêu lần, cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Đột nhiên cả ba cảm thấy đau đớn như trời long đất lở, kinh mạch toàn thân căng phồng như muốn vỡ tung, cùng lúc bắn ra ba phía.

Từ Tử Lăng bổ về phía trước. Khấu Trọng bắn ngược về sau. Còn Bạt Phong Hàn thì cả người như bị ném lên không trung, rơi bịch xuống bãi cỏ dày.

Cả ba nằm bò ra đất, thở hổn hển, nhất thời không bò dậy nổi. Nhưng mỗi người đều biết rằng một kỳ tích đã xảy ra trên người mình.

Bạt Phong Hàn thở hồng hộc, bò dậy đầu tiên, phát giác toàn thân mình ướt đẫm, mồ hôi vừa đen vừa tanh, nhưng thân thể thư thái, nhẹ nhõm vô cùng. Mở mắt ra nhìn, cả trời đất dường như thay đổi.

Rừng núi gần xa như biến thành một thế giới hoàn toàn khác trước, chẳng những phong phú sắc màu mà còn mỹ lệ hơn trước gấp bội phần, tuyệt diệu nhất là chỉ cần liếc mắt nhìn qua, y đã có thể hoàn toàn cảm nhận được tất cả thiên tư bách thái của mỗi một chiếc lá đang rung rinh đón cơn gió sớm nhẹ nhàng. Y nhắm nghiền hai mắt, trời đất trong ngoài cơ hồ như lập tức hòa thành một thể.

Ánh mặt trời ấm áp từ phương Đông rọi tới, chiếu lên người y. Từ khi sinh ra tới nay, Bạt Phong Hàn chưa từng cảm nhận được sự tồn tại của mình rõ ràng như lúc này.

Bạt Phong Hàn triển khai thuật nội thị, kiểm tra kinh mạch toàn thân, lập tức giật mình kinh hãi, trong lòng đồng thời dâng lên một nỗi vui mừng khôn xiết, trên khóe miệng nở ra một nụ cười thỏa mãn. Đúng như y đã nói đêm trước, kinh mạch của y đã được cường hóa lên mấy lần, tuy không lập tức công lực đại tiến, nhưng chỉ cần tiếp tục khổ công rèn luyện, tất sẽ có thể hưởng lợi gấp bội.

Nên biết rằng nhân lực có hạn, cao thủ như Bạt Phong Hàn muốn tiến thêm một bước nữa cũng khó hơn lên trời, nhưng sau quá trình kỳ dị vừa rồi, y liền từ một vũng nước hẹp đã biến thành một đầm nước vô đáy, mỗi một khiêu môn, một đạo kinh mạch đều thoát thai hoán cốt biến thành bảo khố mệnh môn, tiềm lực phát triển vô hạn, thử hỏi sao y không mừng rỡ như điên như cuồng cho được.

Bên tai y chợt nghe tiếng Khấu Trọng thốt lên: “Mẹ ơi, sao người con lại hôi như vậy chứ?”.

Bạt Phong Hàn mở bừng hai mắt.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đã ngồi dậy, một gã đang ngậy người ra nhìn vằng thối dương từ từ hiện ra ở đằng đông, một gã thì cứ hít hà những giọt mồ hôi đen ngòm trên tay.

Khấu Trọng vung chân vung tay, trông hoạt kê hết sức, bò đến bên cạnh Bạt Phong Hàn, ngạc nhiên nói: "Sao lão Bạt đột nhiên trở nên anh tuấn hơn vậy? Gương mặt già nua của huynh như sáng bừng lên vậy, xem ra thì Hòa Thị Bích này làm đồ bổ rất tốt".

Bạt Phong Hàn đưa tay lên quệt những hạt mồ hôi trên mặt, phì cười nói: "Người không chết nhưng hình như điên rồi thì phải? Trông chẳng có chút phong phạm của bậc cao thủ gì cả".

Hai người đối nhãn nhìn nhau, cùng lúc ôm bụng cười ngất, nhưng vì sao mà cười, có gì đáng cười thì cả hai đều không rõ.

Từ Tử Lăng vẫn ngậy người ra nhìn mặt trời.

Hai người bọn Khấu Trọng đến bên cạnh gã, ngạc nhiên hỏi: "Người nhìn gì vậy?".

Từ Tử Lăng thở hắt ra một hơi, lẩm bẩm nói: "Tại sao ta nhìn thẳng vào mặt trời mà không hề cảm thấy chói mắt vậy?".

Hai người vội vàng thử nhìn theo gã, ánh dương quang bình thường khiến người ta phải nheo mắt lại giờ đây lại hết sức ấm áp dễ chịu, khác hẳn lúc trước.

Khấu Trọng lẩm bẩm nói như nằm mộng: "Mẹ của con ơi! Thì ra mặt trời là một quả cầu lửa lớn, tại sao trước đây mình lại không nhìn ra nhỉ?".

Bạt Phong Hàn thoáng động tâm, hỏi: "Hòa Thị Bích đâu?".

Từ Tử Lăng gương cười xoe hai tay ra, bên trong đầy những bột rơi lả tả, chỉ còn lại miếng hoàng kim nhỏ, nhưng cũng đã bị một thứ lực lượng nào đó biến thành một hình dáng quái dị.

Khấu Trọng và Bạt Phong Hàn tròn mắt lên nhìn vào lòng bàn tay gã, không dám tin vào mắt mình, đồng thanh thốt lên: "Đây chính là Hòa Thị Bích sao?".

Dị bảo ngàn năm đã trở thành bột vụn?

Từ Tử Lăng gật đầu nói: "Vừa rồi thứ này đã vỡ nát ra trong tay ta. Hết rồi! Hòa Thị Bích vỡ rồi!".

Khấu Trọng le lưỡi nói: "Chúng ta cẩn thận gạt số bột đó xuống, đợt lát nữa hòa vào rượu uống cho bổ, nói không chừng còn có công hiệu đặc biệt nữa đó".

Bạt Phong Hàn và Từ Tử Lăng cùng lúc bật cười, mắng gã mấy câu. Khấu Trọng bật cười ha hả, nhảy vút lên, tư thế tựa như quân lâm thiên hạ, miệng hét lớn: "Ai dám nói Khấu Trọng ta không phải chân mệnh thiên tử, cả Hòa Thị Bích cũng hợp nhất với ta rồi, ta chính là ngọc tử thọ mệnh ư thiên, ngọc tử chính là ta, hà hà, từ nay bất luận là quyền cước chỉ chưởng gì của ta đều là ngự ấn...".

Bạt Phong Hàn trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng vốn có, vươn mình đứng dậy thốt: "Chớ nên đắc ý quá sớm như vậy, những phiền não do trộm bảo vật của chúng ta mới chỉ bắt đầu mà thôi. Bây giờ hãy đi tìm một con suối nào đó rửa sạch những vết máu và thứ hôi thối trên mình này đã, rồi mới nghĩ ra một câu chuyện để giải thích xem đêm qua chúng ta đã đi đâu. Tóm lại là có chết cũng không thể thừa nhận Hòa Thị Bích là do chúng ta trộm, bằng không chưa kịp thành cao thủ chân chính đã bị đám hòa thượng ni cô ở Từ Hàng Tịnh Trai và Tịnh Niệm Thiền Viện đập chết rồi".

Khấu Trọng cười ha hả nói: "Chẳng trách mà kẻ giàu có lại đặc biệt sợ chết chứ không giống như kẻ bố y nghèo khó dám liều mạng. Được rồi! Nhân còn sớm hãy về thành để tránh người ta hoài nghi, ta đã hẹn một người và còn phải ứng phó với lão hồ ly Vương Thế Sung nữa!

Ba người cười nói vui vẻ, biến mất sau rặng cây.

- o O o -